U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **N. N.**, zast. Mgr. Pavlem Čižinským, advokátem, se sídlem Ječná 548/7, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 3. 2010, č. j. 56 Az 5/2010 - 26,

takto:

I. Řízení **se zastavuje**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2010, č. j. OAM-75/ZA-06-ZA04-2009, bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999, o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) téhož zákona. V odůvodnění rekapituloval, že dne 10. 12. 2009 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že svou vlast opustil v březnu 2006, přičemž důvody svého odjezdu uvedl již v předcházejících řízeních. V žádosti dále sdělil, že má nové údaje o nelidském zacházení s členy strany Hizb ut-Tahrir al-Islami (*Islamic Party of Liberation*, Islámská strana osvobození) v Kyrgyzstánu, jejímž členem se v Česku stal. Tyto informace uveřejnila organizace OBSE. Žalovaný konstatoval, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 21. 3. 2006. Poté, co mu dne 23. 11. 2006 mezinárodní ochrana nebyla udělena, bránil se žalobou u Krajského soudu v Brně, která byla rozsudkem ze dne 31. 10. 2007, č. j. 56 Az 367/2006 – 39, zamítnuta. Proti zamítavému rozsudku se žalobce bránil kasační stížností, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 Azs 12/2008 - 73 odmítnuta pro nepřijatelnost. Dne 10. 2. 2009 podal žalobce druhou a dne 9. 11. 2009 třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany, obě řízení byla žalovaným zastavena pro nepřípustnost žádosti. Po pečlivém posouzení veškerých žalobcem v řízení uváděných skutečností

uzavřel, že nenalezl nejen žádný důvod měnit svá dřívější rozhodnutí, ale ani vést v případě žalobce další meritorní řízení a opakovaně posuzovat prezentované důvody žádosti o mezinárodní ochranu.

Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2010 podal žalobce žalobu ze dne 18. 1. 2010, kterou se u Krajského soudu v Brně domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), když podání žaloby nemá v tomto případě podle § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek *ex lege*.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 1. 3. 2010, č. j. 56 Az 5/2010 – 26, rozhodl, že žalobě se odkladný účinek nepřiznává. Své rozhodnutí odůvodnil tak, že v daném případě nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku, neboť žalobce podle názoru soudu neosvědčil existenci nenahraditelné újmy, tuto ani nijak nekonkretizoval, a v kontextu relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu neosvědčil ani to, že by jeho pozice byla na rozdíl od ostatních žadatelů natolik výjimečná, aby byla prolomena zásada stanovená zákonem o azylu, podle níž podání žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení nemá odkladný účinek. Přihlédl především ke zjištění, že žalobce podává opakovaně nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž vyčkává na rozhodnutí soudu o žalobách proti těmto rozhodnutím, z čehož je zřejmé, že postup žalobce je účelový. Přiznání odkladného účinku by za těchto okolností bylo v rozporu s veřejným zájmem.

Proti usnesení Krajského soudu v Brně o nepřiznání odkladného účinku žalobě podal žalobce (dále jen „stěžovatel") včas kasační stížnost ze dne 8. 3. 2010, kterou usnesení napadl v celém rozsahu z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítal, že i při vědomí ustálené interpretace ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. je napadené usnesení pro jeho situaci svým dopadem nikoli dočasné povahy, nýbrž povahy trvalé, neboť nepřiznáním odkladného účinku ztrácí právo pobývat legálně na území České republiky a jeho vycestování do zahraničí by vzhledem k poměrům v Kyrgyzstánu bylo trvalého charakteru. Opakované podávání nových žádostí o udělení mezinárodní ochrany zdůvodnil tím, že se snaží udržet si na území České republiky legální pobyt. Polemizoval se závěrem soudu, zda je jeho vycestování ve veřejném zájmu, přičemž připomněl, že se zde nikdy nedopustil trestného činu ani jiného protispolečenského jednání. Nenahraditelnou újmu pak s poukazem na obsah správního spisu spatřoval v ohrožení vztahů s dcerou, synem a družkou, kteří pobývají rovněž v Česku, jakož i v právu na řádný proces v rozvodovém řízení s nynější manželkou a ohrožením osobní bezpečnosti po návratu do Kyrgyzstánu.

Dříve než mohl Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodnout, bylo mu doručeno zpětvzetí kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 7. 7. 2010, podané stěžovatelem v elektronické podobě, ve formě datové zprávy opatřené zaručeným elektronickým podpisem. Ke zdůvodnění svého postupu stěžovatel uvedl, že v mezidobí Krajský soud v Brně přiznal odkladný účinek jiné jeho žalobě.

Podle ustanovení § 37 odst. 1 věty první s. ř. s. *účastníci a osoby zúčastněné na řízení mohou činit své úkony jakoukoli formou, pokud zákon pro některé úkony určitou formu*

nestanoví. Podle odst. 2 téhož ustanovení *podání obsahující úkon, jímž se disponuje řízením nebo jeho předmětem, lze provést písemně, ústně do protokolu, popřípadě v elektronické formě podepsané elektronicky podle zvláštního zákona (zákon č. 227/2000 Sb., o elektronickém podpisu a o změně některých dalších zákonů /zákon o elektronickém podpisu/, ve znění pozdějších předpisů). Bylo-li takové podání učiněno v jiné formě, musí být do tří dnů potvrzeno písemným podáním shodného obsahu nebo musí být předložen jeho originál, jinak se k němu nepřihlíží.*

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. *navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.* Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. před středníkem *soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.* Toto ustanovení je přitom na základě § 120 s. ř. s. třeba přiměřeně použít i pro řízení o kasační stížnosti, v tomto případě poté, co byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu. Pro úplnost přitom lze poukázat na ustanovení § 108 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *byla-li kasační stížnost před předložením věci Nejvyššímu správnímu soudu vzata zpět, krajský soud usnesením řízení o kasační stížnosti zastaví.*

Jelikož právní úkon stěžovatele, kterým došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti až po předložení věci Nejvyššímu správnímu soudu, jako projev vůle směřující ke vzniku, změně či zániku jeho subjektivních práv a povinností, které právní norma s takovým projevem spojuje - zde zastavení řízení o kasační stížnosti - splňuje veškeré právem požadované formální i obsahové náležitosti, Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně o nepřiznání odkladného účinku žalobě usnesením zastavil.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť řízení o kasační stížnosti bylo zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu